

obra bona que no hi fiquin la seva gran cullerada. Ja mai hi veuràs el veleidós Pau Guerra, el pseudo moralista Ferrán de la Murtra, la nulitat del Chato, la burda malícia del Dr. Pere, ni cap dels teus amics desprestigiats per els sigles *de los siglos*. *Amén*.

Ja que parlem d'«Olot Deportivo», hem de dir que poc se pensava el Sr. Llosas que'l regal per ell ofert, fés esclafir el riure als concurrents a la repartició de premis. Realment; alló semblava un vas de nit o un test pera plantari aufábrega. Tant-mateix, es prou xistós, el nostre activíssim diputat.

Quan varem exposar el retrat que la Xirgu va regalar a L'ULL, ens conten que D. Pio Freixa al veure el nom del fotógraf que hi ha en un extrém del retrat, va exclamar ab tota la seva santa ignocència:—*¿Amadeo? no'l conec aquest drama!!*

Demaném encarescudament a l'Exma. Corporació Municipal, que tramiti ab tota urgencia possible l'assumpte del Cassino; car en el cas de que quedés de la seva propietat l'edifici litigiós, entraria L'ULL en negociacions pera adquirirlo. Si no ens entenguéssim, sollicitariam a D. Manel Malagrida que'ns vengués un solar en el Plá de Llacs, a fi y a efecte de poguer comensar com més aviat millor, les obres del «Palau de L'ULL» que ~~tenim~~ en projecte.

Tres noies molt bufones del ram de modistes, entra'n a cân Gana y demanan per tres parells de mitjes. En Quimet, molt *corrido* y malliciós, diu tot decidit al aprenent: *Apa, noi, treulshi les mitjes!*

¡Adeusiau!

Desgraciadament, hem arribat a l'últim nombre de L'ULL. Quant ens dól cloure les parpelles! ...Pro que hi voleu fer? ~~estém~~ cansats, fuscudament cansats..!

Més en mitg de la tristesa que'ns embarga, treiem guspires d'alegría al recordar els éxits obtinguts. Be podém dir que desde les planes del idolatrat setmanari, hem fundat un partit nombrós,

el qual en époques electorals de segur als comicis ens portaria; be podém dir que'm agostat totes les edicions compostes—cosa mai vista!—de set cents exemplars cada una; be podém dir que L'ULL, el celebèrrim y perinclit ULL, s'ha fet com una filantrópica institució, imprescindible y necessaria en aquesta terra ignorant de lo qu'era'l riure...

Malgrat tot aixó, hem d'acabar. Prometérem portause aires d'alegría durant l'estiu y... hem de compliro. *A sans y a minyons no'ls prometis si no'ls dons.*

Vinguerem en pleno éxito y en pleno éxito hem de marxar. Despedimse doncs are, si l'emoció en dona'l seu permís, y... muts y a la gavia fins l'estiu vinent.

Ay, Ay..! Aquí va, que carai..!

Adeusiau! gentils noies d'Olot, boniques, simpátiques y lletjes; ja no amenisareu en el curs del fret hivern aquestes ratlles que admiraven les vostres belleses pistonudes, celebrant les vostres fines gracies y reveladores dels secrets vostres. Sigueu bones xicotes!

Adeusiau! honorable cos de *corridos* aprofitats... aprofiteuse tant que pugueu, que'l temps es or y la joventut també. Salud y peles!

Adeusiau! batalladors colegas, de cor hos desitjém una vida próspera y productiva...; ben llarga la tingueu! A tú *Vitalitat*, en particular te supliquém que no fassis tant el pagés; segueix el nostre exemple, com sembla vols seguir fa dos setmanes, y n'haurás la gloria del... profit.

A les animetes d'*El Deber*, no les hi dirém *adeusiau!* El nostre *adeusiau* es paraula de salut que desitjar no les hi sabém: son massa dolentes y entremaliades. Dugues aquí'n teniu per falla de una, apropiades a la vostra vida arcaica y miserable: *Eternum vale et R. I. P.*, aixís, en llatí, que es llenga morta com vosaltres. *Eternum vale*, que quant tornarem a descloure les parpelles, ja no se'n cantarà gall ni gallina de la dissoluta existencia vostre; sols en la barrada porta d'una botiga del carrer de Sant Rafael, hi llegirém el següent epitafi fúnebre:

R. I. P.

*Aquí descansa un setmanari
qu'era estat gran perdulari.*

Bona nit y bon'hora.

Imp. de Pere Aubert.—Clivillers, 22, Olot.